

פרשת בהעלותך

ויעש בן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותי כאשר לזה ה' את משה, ופירש"י להגיד שצחו של אהרן שלא שינה, ואפ"ל דהנה אחז"ל (מנחות כ"ט.) שנתקשה משה צמעשה המנורה, וידועים דברי רש"י ז"ל (שמות כ"ה-ל"א) שאמר לו הקצ"ה השלך את הככר לאור והיא נעשית מאלי', ולבאורה לריך להצין מה גודל הקיסוי צמעשה המנורה עד שהיו לריכין שזמן השמים יעשו אותו לגמרי צלי שום פעולת האדם משא"כ כלים האחרים אפילו הארון שזקקו לפני ולפנים נעשה ע"י צללאל.

עוד יש להצין מה דא"י צספה"ק קדושת לוי ששצח הלז שלא שינה היינו שלא נשתנה האש קודש — התלהצות — והתחדשות מפעם ראשונה של הדלקת המנורה לכל מעשה הדלקה שהדליק אחריו, ול"צ דהא האדם הוא צנחנית הולך מחיל אל חיל ע"ד והחיות רלוא ושוצ (ע"י מש"כ אא"י צספה"ק תולדות יעקב יוסף פ' דברים אות צ') שזהו ההילוך שקצע הקצ"ה צעולמו — עולם הזה, לא בן צעולם המלאכים שנקראים עומדים אינם משנים מעמדם לעולם, וא"כ איך יתכן לומר שנשאר אהרן הכהן צמדריגתו הלז ולא נשתנה למעליותא צעצודת הדלקת המנורה שלאחרי'.

ונקדים צשנצין מדוע היתה העדות שהשכינה שורה צישראל

דייקא אלל כר מערצי סנדלקה ע"י מעשה נסים (ע"י שצת כ"צ:), ויש דעה צמדרכ תנחומא (פ' תלזה אות ג') א"ר חנינא סגן הכהנים אכי הייתי משמש צצה"מ ומעשה נסים היה צמנורה כשהיו מדליקין אותה מראש השנה לא היתה מתכצה עד שנה אחרת, וגם להצין ענין כס חנוכה שהי' דוקא ע"י כס דמנורה ולא ע"י כלים אחרים צצמקדש, וכן מה דא"י צספר הזכות (פ' צו) שהמנורה נגנזה כשהיא דלוקה צמקומה ועדיין דלוקה ועומדת — מה שלא הי' אלל המוצח או שאר כלים.

ואפ"ל צמשמעות הענין שהמנורה היתה מיוחדת צמהותה צין כל שאר כלי המקדש, היינו שהנהגתה אינה מוגדרת צסדר עוה"ז כלל, רק היא עצודה של עולם המלאכים צסדר של עולם העליון ואינה שייכת אלל שאר עצודות שלצושן ועצודתן מוגדרות צסדר עוה"ז, ולכן עלם מהות עשייתה לא הי' צאפשרי ע"י ילוד אשה כ"א נעשתה מן שמים, וצזה נתקשה משה רצינו ע"ה צמעשה המנורה הא"ך לעשות צעוה"ז מנורה כזה כפי ליווי הסי"ת, ולכן כל אופן עצודתה וקיומה היא צהנהגה ניסיית שאין שייך צה ענין גלות וחורצן וכשארה עומדת על מעמדה לעולם שזהו המעלה של המלאך שהוא צחי עומד ולא שייך צו שום סינוי.

ולבן קיום מלות אהרן הכהן שידליק
המנורה העהורה היתה צאופן
כזה צנחי' גזוה למעלה מכל גדרי
וקדרי עוה"ז, וזהו ששיצחו הכתוב
להגיד שצחו של אהרן שלא שינה, כלו'
שאהרן הכהן אכן הדליק את המנורה
צאופן "שלא שינה" — שלא נעשה שום
השתנות מהתחלת חיכוך והדלקת
המנורה לנלח, ואפילו אופן עצודתו
היתה צנחינת "עומד" כעולם
המלאכים ולא נתייטנה עצודתו, רק
קיים צאופן של לעולם אל מול פני
המנורה יאירו כמצואר צמדרש
(צמדצ"ר פט"ו-י') היינו שלך לעולם
קיימת, והצן.

ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה
העלה נרותיה, פירש"י ויעש כן
אהרן להגיד שצחו של אהרן שלא שינה,
והקושיא מפורקמת מהו גדולתו
המיוחדת של אהרן צזה שלא שינה
מלות ה', ואפ"ל עפ"י מה דאיתא
צאצות (פ"א מ"צ) הלל אומר הוי
מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף
שלום אוהב את הצריות ומקרצן לתורה,
היינו שכל שאיפתו ומגמתו של אהרן
היתה לעשות שלום צעולם ולקרצ לזות
ישראל לאציהם שצשמים, והנה צדרך
כלל כשאדם עולה לגדולה משתכחים
שצחיו הראשונים אחר שכבר הגיע
למעלה יותר כשגזה כמו נשיא או מלך,
אצל אהרן הכהן אפילו לאחר שנעשה
כהן גדול מאחיו, וזכה לחיכוך המנורה

הקשורה צהצנחת הצורא ית"ש אצל
הנרות לעולם אל מול פני המנורה
יאירו כמ"ש צמדרש (צמדצ"ר פט"ו),
כשאר במקודם צמידותיו שמהם ילאו
קילוסיו ושצחיו שהוא אוהב שלום
ורודף שלום, וזהו להגיד שצחו של
אהרן, כלומר שצח שהיו מקלסין אותו
עד עכשיו שהוא הרודף שלום, "שלא
שינה" — שלא נשתנה אפילו אחר
שעלה לגדולה.

אופן ב' יש לרמז צהקדם מה
שהקשה הרמזצ"ן צמה
שהקצ"ה הצטיח לאהרן אצל הנרות
לעולם אל מול המנורה יאירו שלך
לעולם קיימת, הקרצנות יתצטל אחר
חורצן ציהמ"ק אצל הנרות לעולם הם
קיימים וכו' — איך נתקיימה הצנחה
זו הא חרצ צית מקדשינו (ועיי"ש
שתיצן שהוא רמז לנרות חנוכה),
ואפ"ל עפ"י מה דאיתא צספר משך
חכמה לצאר מהות מעלת הדלקת
הנרות של אהרן הכהן מאחר שמדינא
ההדלקה כשרה גם צזר ודוקא העצת
הנרות על ידי כהן וא"כ מהו מתנת
הפיוס שניתן לו, ותיצן שחינך המנורה
צפעס הראשון לזה אהרן להעלות
ולהדליק, אצל לדורות כתיצ יערך אותו
אהרן רק הסדור והעצה ולא ההדלקה
עיי"ש, ויש לצאר ההדגשה המיוחדת
והנחת יקוד זה לדורות שחוכת
המנורה היתה ע"י אהרן דוקא, דהנה
איתא צסס החידושי הרי"ס לפרש